

NICULESCU **kids**

(nu-i)
un cal suspect

Autorul

Ilustratoarea

— TRANK SCHWIEGER —
— și Ramona Wultschner —

Eu, **ULISE**, și gașca din **TROIA**

Calypso,
sihastra

Ulise
cel
șiret

Ascanius,
miracolul
focului

Laocoon
cel iute din fire

Cassandra
cea
blestemată

— TRANK SCHWIEGER —
— și Ramona Wultschner —

Eu, ULISE,
și gășca
din TROIA

LIVE DIN
GRECIA ANTICĂ

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU **kids**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Ulise, și gașca din Troia: live din Grecia Antică / Frank Schwieger, Ramona Wultschner;
trad.: Ioan Lăzărescu. - București: Editura Niculescu, 2025
ISBN 978-606-38-1091-6

I. Wultschner, Ramona

II. Lăzărescu, Ioan (trad.)

821.112.2

087.5

© 2021 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, ODYSSEUS, UND DIE BANDE AUS TROJA. Live aus dem alten Griechenland*
von Frank Schwieger und Ramona Wultschner

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1091-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

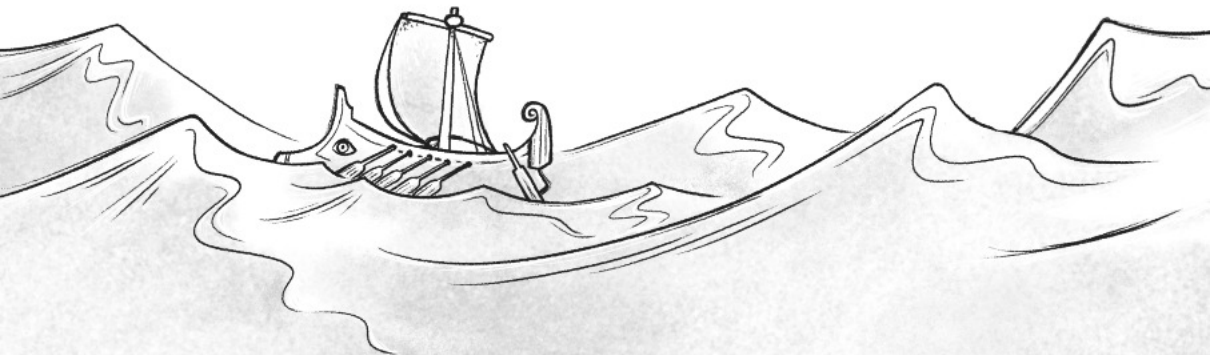
Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CUPRINS

1. Thetis	P. 11
2. Briseis	P. 35
3. Cassandra	P. 57
4. Laocoon	P. 73
5. Ulise	P. 91
6. Ascanius	P. 109
7. Elpenor	P. 133
8. Circe	P. 149
9. Euriloh	P. 165
10. Calypso	P. 181
11. Telemah	P. 195
12. Euriclea	P. 225

THETIS

Provin
dintr-o casă
bună...

...adică locuiesc
într-un palat!

Apa este
elementul
MEU

Câteodată
îi salvez pe
naufrași

° Inima mea
îi aparține
lui Ahile ♡

CEA POSOMORĂTĂ

ACEASTA SUNT EU

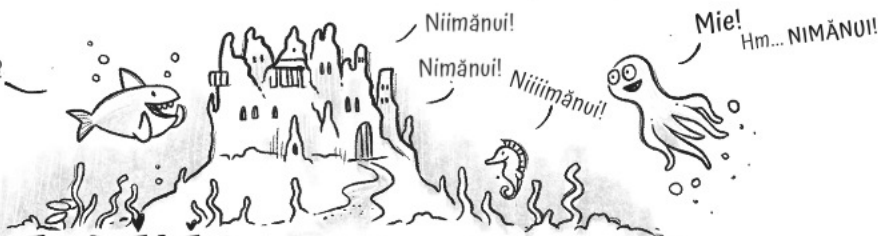

← **THETIS**
cea
POSOMORĂTĂ →

ȚINUTUL MEU NATAL ESTE

marea. Locuiesc împreună cu numeroasă mea familie în adâncuri, pe fundul mării, într-un palat imens numai și numai din aur, ale cărui ferestre stau MAREU larg deschise. Astfel ne pot vizita ziua și noaptea toți peștii, căluții-de-mare, caracatițele și rechinii și ne putem juca împreună.

Cuui îi este
frică de
rechinul alb?

DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

mama mea, Doris, o zeiță a mărilor, și tatăl meu, Nereu, și el un zeu al mărilor. În afară de ei, cele 49 de surori ale mele. Da, ai auzit bine. Am fost, într-adevăr, în total 50 de surori. Petreceam de minune la zilele noastre de naștere. Și erau cam multe la număr într-un an.

Cine mai
dorește
o felie?

Căh!

Oh
nu!

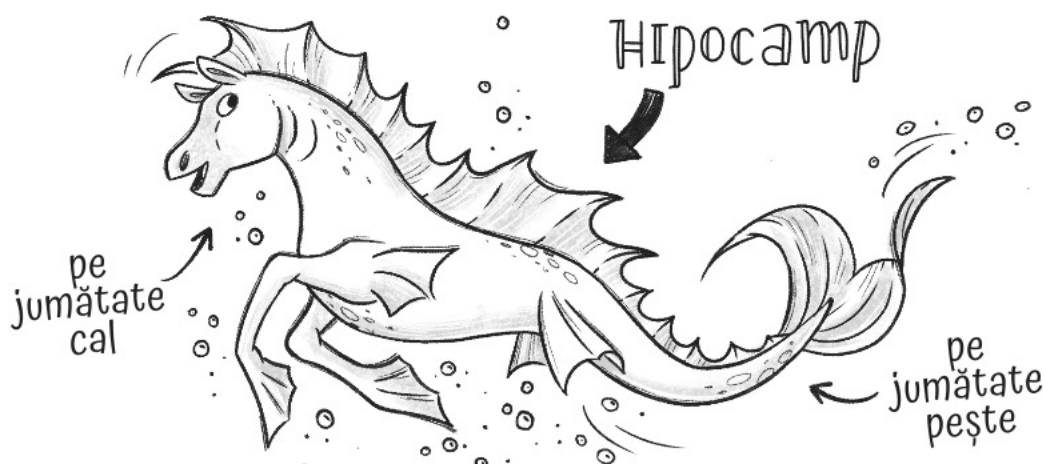

Din
noouu?

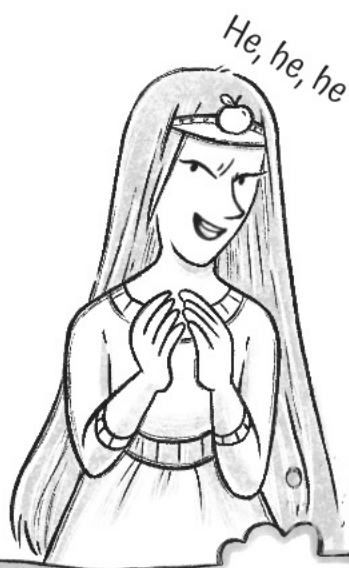
CEL MAI MULT ÎMI PLACE

să merg călare pe un delphin sau pe un hipocamp pe deasupra valurilor și să-i salut pe marinari, făcându-le semn cu mâna. Și să-i **salvez** pe naufragiați, aducându-i la țarm.

NU ÎMI PLACE ABSOLUT DELOC

de Eris, zeita discordiei. Oriunde își face doamna asta apariția, oamenii încep să se ciondănească și să se împroaște cu venin.

Povestea mea

Oh, războiul acesta oribil! Toate războaiele sunt groaznice, asta o știi și tu. Și fără niciun rost. Nu aduc decât moartea, jalea și suferința nesfârșită. Însă acest război din Troia a fost deosebit de cumplit. Zece ani întregi a durat și i-a aruncat pe foarte mulți oameni aflați în floarea vârstei în bezna Tărâmului de Jos. Chiar și-n ziua de astăzi mi se umplu ochii de lacrimi, când mă gândesc la anii aceia îngrozitori, la toate luptele și bătăliile purtate înaintea zidurilor cetății și la toți acei oameni care au pierit atunci. Dar, în mod deosebit, pentru că mi l-am pierdut în acel război pe singurul și mult iubitul meu fiu! Crede-mă, unei mame nu i se poate întâmpla ceva mai îngrozitor. Iar jalea mea este fără de sfârșit, întrucât sunt o zeiță și, prin urmare, sunt nemuritoare. Și când te gândești că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-l feresc de o moarte timpurie. Din păcate, totul a fost în zadar.

Însă nu despre acest război am de gând să-ți povestesc. Asta o vor face alții. Ceea ce vreau să-ți spun este cum s-a ajuns la acest război. Eu am jucat un rol foarte important. Ai să afli toate acestea numaidecât.

Cu părinții mei ți-am făcut deja cunoștință: Nereu, un zeu al mărilor, și Doris, soața sa. Aveau mereu impresia că nu au îndeajuns de mulți copii și, din pricina aceasta, au adus pe lume nu mai puțini de cincizeci. Numai și numai fete. În palatul nostru se aflau cincizeci de odăi pentru copii, îți poți imagina așa ceva? Dar aici, pe fundul mării, aveam loc suficient. Tatăl meu și-ar fi dorit bunăoară măcar un fiu, însă pur și simplu nu a fost să fie. Ce avea să facă? Însă se mulțumea și cu noi, cele cincizeci de fiice, pe care le avea. Și era nespus de mândru de noi.

Bineînțeles că avea și de ce, toate eram niște fiice-model, cu care se putea făli, crede-mă. Una era mai deșteaptă, mai drăguță, mai simpatică și mai cuviincioasă decât cealaltă. Dar nu te teme, n-am să-ți înșir acum toate numele purtate de toate surorile mele, oricum niciun om nu le-ar putea ține minte. Și chiar niciun zeu. Până și mie îmi vine greu, când este vorba să le enumăr pe toate și chiar să le deosebesc pe una de cealaltă.

Cred că-ți dai seama că mulți zei au pus ochii pe noi. Ne-au numit cele cincizeci de nereide, adică fiicele lui Nereu. Și bineînțeles că oricare dintre noi ar fi putut să-și aleagă cu ușurință pe câte unul dintre cincizeci de zei. Însă în acele vremuri nu era așa de ușor de făcut o alegere. Tatăl era acela care le alegea fiicelor sale câte un soț. Cred că acum, pe vremea ta, femeile au și ele un cuvânt greu de spus. Și asta este ceva bun.

Tot mereu cobora câte un zeu din Tărâmul de Sus în palatul din aur al părinților mei de aici, de pe fundul mării, și se interesa de mine sau de una dintre surorile mele. Așa s-au pus la cale nu puține nunți – fără ca noi să fim măcar întrebate! Cam urâtă treabă, la o adică, nu-i așa? Dar astfel se petreceau lucrurile în acele timpuri.

Probabil că aș fi avut parte de o viață obișnuită alături de unul dintre acești zei, poate ca soață a lui Apolo sau a lui Hermes, și atunci nu aș fi avut nici în clin, nici în mănecă absolut nimic cu acest război din Troia. Măcar de nu ar fi existat acea profeție, care urma să dea o cu totul altă turnură vieții mele. Pasămite a făcut-o titanul Prometeu, dar amănunte nu am aflat până-n ziua de astăzi. Nici nu poți bănuir de câte ori l-am abordat pe Prometeu în legătură cu acest subiect. Însă el se învâluie de fiecare dată în tăcere, rânjind și lăsând multe de înțeles. În orice caz, această profeție spunea că fiul meu va fi mai puternic, mai mare și mai forțos decât tatăl său. Și mai vestit. Era limpede că din această pricină mă ocoleau zeii,

atunci când veneau la noi în peșit. Niciun zeu nu voia să aibă un fiu, care să fie mai puternic, mai mare și mai forțos decât el însuși. Trebuie să știi că toți zeii sunt foarte vanitoși. Și avizi de putere. De ce ar fi trebuit ca tocmai eu să aduc pe lume un fiu cu un asemenea renume și nu oricare alta dintre surorile mele? Habar n-am. Întrebarea asta să i-o pui tu lui Prometeu. Însă probabil că nu-ți va răspunde, ci doar se va uita rânjind sarcastic la tine.

Să rămân nemăritată? Asta nici nu le trecea prin cap părinților mei.

— Mai toate surorile tale s-au măritat deja, a zis într-o bună zi tata către mine.

Eu ședeam pe un pietroi în fața palatului nostru de aur și tocmai mă jucam cu niște căluți-de-mare. Tata s-a așezat lângă mine.

Am dat din cap încuviințând. Încotro avea oare de gând să poarte discuția? Căluții-de-mare au luat-o înot din loc, cât ai zice pește. Sunt niște animăluțe tare bine crescute, care se retrag imediat, de cum unul dintre zei are de gând să stea de vorbă cu o fiică de-a sa.

— Ești foarte frumoasă, Thetis! a continuat el. Întocmai ca surorile tale. Și cânti mult mai frumos decât muzele. Orice zeu ar fi mândru să te aibă de nevastă. Însă tu ai cunoștință de acea profeție.

Am clătinat din cap, fără să scot un cuvânt.

— Ieri au trecut Zeus și Poseidon pe aici, mai mult ca sigur că ai aflat.

— N-au putut fi trecuți cu vederea, am răspuns eu. Și trebuia să fii fudul de-o ureche să nu-i fi auzit. Fac mereu așa un tărăboi infernal.

— Dar aceștia sunt cei mai puternici zei, a spus tata. Ei stăpânesc pământul, cerul și mările.

— Sunt cam încrezuți, am ripostat eu. Zeus trebuie să se fălească mereu cu noile sale fulgere. Și Poseidon cu tridentul său. L-ai văzut, tată? Este numai și numai din aur și bătut cu pietre nestemate. Mai plin de trufie nici că se poate!

— Am stat de vorbă cu ei și în legătură cu tine.

Tata s-a făcut că nu aude ce am spus.

— Și despre profeția aceea. Poseidon era gata-gata să se însoare cu tine, crede-mă. Dar asta nu este posibil. I-am făgăduit-o ieri pe sora ta, Amfitrita. Iar el i-a dăruit ei un delfin deosebit de frumos, drept dar de nuntă. Cu el va putea pleca înot peste câteva zile spre palatul său.

— Și despre mine ce ați vorbit?

— Am discutat despre viitorul tău soț. Zeus a avut o idee formidabilă!

— Sunt tare curioasă, am răspuns eu răspicat.

Aveam o bănuială că se va lăsa cu supărare. Și nu m-am înșelat câtuși de puțin.

Tata m-a luat de mână și m-a mângâiat oarecum stânjenit. Nu părea a fi un semn bun. Așa făcea de fiecare dată când urma să-mi zică ceva, cu care eu nu puteam fi de acord. Apoi și-a dres glasul.

— Prin urmare, draga mea Thetis, ca să ajungem cât mai repede la obiect, noi trei ți-am ales un soț. O partidă cât se poate de bună.

— Aha! am izbucnit eu, fiindu-mi greu să mă abțin.

O pisică-de-mare imensă și vărgată s-a apropiat înot de noi. I-am aruncat o privire în ciudată. Aceasta a făcut stânga-mprejur și a zbughit-o într-o altă direcție. Tata și-a dres din nou glasul.

— Este vorba de Peleu. Cu siguranță că ai auzit până acum de el.

— Sunt sigură că nu, am răspuns eu.

— Peleu este rege în Tesalia. Locuiește într-un grandios palat din Ftia.

Am simțit cum mi se suie sângele la cap și mi se aprind obraji. Da, da, ți se poate întâmpla chiar și în apa rece a mării, în cazul în care te înfurii îndeajuns de tare.

— Peleu este un om, am răbufnit eu. Un muritor. Nici nu încape vorbă. Eu sunt o zeiță. Și mă voi mărita numai și numai cu un zeu.

Asta este limpede. Și-n afară de asta, Tesalia poate fi numită orice, numai o țară frumoasă nu. Este un ținut locuit de niște țărani sărăncoci. Și Ftia este un cătun searbăd de munte, unde nu se întâmplă niciodată nimic și te plictisești de moarte.

Tata mi-a lăsat mâna și și-a frecat tâmpilele. Faptul că nu mă contrazicea era o dovadă că aveam deplină dreptate. Tesalia era total anostă, doar munți, ogoare secetoase și câteva sate mici. Iar acel cătun, Ftia, se voia a fi capitala. Nici măcar nu se poate pronunța ca lumea! *Fff-ti-a*. Ce denumire tâmpită! Măcar de-ar fi fost Sparta. Sau Micene. Sau Atena. Sau Troia. Dar Ftia? Nuuu, nici vorbă de-așa ceva!

— Nu te vei mărita cu niciun zeu, a spus tata, fiindcă niciun zeu nu vrea să se însoare cu tine, draga mea Thetis.

— Și asta numai din cauza acestei profeții! am bombănit eu. Bla, bla, bla! Nu pot să mai aud așa ceva. Și dacă nici măcar nu este adevărată?

— Asta nu are nicio importanță. Fiecare zeu este convins că e adevărată. Și asta-i suficient.

Am clătinat din cap și am smuls furioasă un mănunchi de iarbă-de-mare de lângă pietroiul pe care ședeam amândoi.

Această profeție mă va duce la pierzanie. Nu am de gând să mă mărit cu un muritor, ar fi sub demnitatea mea. Și chiar dacă m-aș căsători cu acest Peleu și chiar dacă l-aș iubi – odată și odată tot l-aș pierde. El va muri înaintea mea, tocmai fiindcă este muritor. Și eu aș rămâne văduvă pentru tot restul vieții mele veșnice.

— Atunci te-ai putea întoarce înapoi în palatul nostru. La noi este așa de frumos!

— Dar, la urma urmei, de ce-ar trebui să mă mărit? Sunt foarte fericită aici, în mare. Nu am chef să trăiesc printre oameni. Toți sunt niște proști.

— Nu toți, a precizat tata.

— Majoritatea, am spus eu. I-am studiat cu atenție, iar cu unii am stat chiar de vorbă.

— Nu ai stat de vorbă cu altcineva decât cu niște marinari. Ția sunt cam neciopliți. Crede-mă, există și alte feluri de oameni: sensibili, sinceri, veseli, drăgăstoși și cultivați. Peleu este unul dintre acei oameni buni. De acest lucru m-a asigurat Zeus. Peleu este nepotul său. Prin această căsătorie vei intra într-o familie de vază.

Am încremenit.

— Peleu este nepotul lui Zeus? m-am mirat eu.

Nereu a dat din cap afirmativ.

— Peleu este fiul lui Eac. Iar acela este un fiu al lui Zeus.

— Eac? am întrebat eu plină de interes. Renumitul judecător?

— Întocmai, a răspuns tata. Zeus a avut o legătură amoroasă cu frumoasa nimfă Egina. Și din această legătură a luat naștere Eac, tatăl viitorului tău soț. Eac a devenit rege pe mica insulă Egina, numită de Zeus așa după mama acestuia.

Am aprobat din cap.

— Insula caprelor, nu-i așa? În Golful Saronic, nu departe de Atena.

— Chiar așa. Eac s-a însurat și a avut copii. Unul dintre fiii săi este Peleu. Acela a devenit rege în Tesalia. La un moment dat, Eac a murit. Însă în timpul vieții a fost un domnitor înțelept și drept, a cărui judecată era apreciată de oameni și de zei deopotrivă. Din această pricină l-a făcut Zeus după moarte...

— Judecător în Tărâmul de Jos, am completat eu. El îi judecă acolo pe cei morți, nu-i așa? Laolaltă cu Minos și cu Radamante.

— Corect. Eac este un judecător onorabil și respectat din întune-catul regat al umbrelor. Iar ție îți este permis să te căsătorești cu fiul acestuia, Peleu, la fel de onorabil și de respectat.

Trebuie să recunosc că, în acel moment, am ezitat puțin. Nu părea o partidă chiar atât de proastă acest Peleu. Orice ai zice, era unul dintre nepoții tatălui tuturor zeilor. Poate că arăta chiar foarte bine și, pe deasupra, era și simpatic... Hmm...

— Ei? Ce spui de toate astea? mi-a curmat tata gândurile.

— Nu. Cel mult doar dacă mă va putea înfrânge, deci dacă va fi mai puternic decât mine. Atunci probabil că aș putea să mă împac cu acest gând. În pofida faptului că este un muritor. Dar nu va reuși. La urma urmei, eu sunt o zeiță. Nu, nu, nu am de gând să mă mărit cu acest Peleu.

— Hai mai bine să continuăm discuția asta mâine, a conchis tata ridicându-se, după care a plecat înot înapoi în palatul nostru din aur.

— Treacă de la mine, fie! am bolborosit eu.

Decizia o luasem însă. Era de neclintit.

Însă ceea ce nu puteam bănuî în acea zi era că Zeus și Poseidon discutaseră deja cu Peleu. Acesta era în culmea fericirii la gândul că se va însura cu o zeiță get-beget, mai cu seamă cu una din frumoasele nereide. Și cel mai mult îl înflăcăra faptul că eu eram aceea care avea să-i fie soață. Era, bunăoară, de câțiva ani buni îndrăgostit lulea de mine. Cum de se întâmplase așa ceva? Mă zărise cu ceva vreme în urmă înotând lângă corabia sa, în timp ce cântam un cântec duios. Nu-mi mai aminteam deloc de această întâmplare, în timp ce lui Peleu nu-i putea ieși din minte.

„Cum te cheamă?” a strigat către mine. La vremea aceea nu știam că cel care mă întreba era însuși Peleu.

„Thetis”, i-am răspuns eu și i-am făcut zâmbind un semn cu mâna. Apoi m-am scufundat înapoi în adâncul mării.

De atunci încolo, Peleu a fost îndrăgostit de mine. Cândva i-a povestit bunicului său despre dragostea lui neîmpărtășită. Mă rog, acum pricepi probabil de ce Zeus ținea morțiș să mă cupleze cu

nepotul său. Este foarte posibil ca nu Prometeu, ci însuși Zeus să fi răspândit vestea despre acea profeție, cum că fiul meu va ajunge să fie cândva mult mai puternic decât tatăl său. Dar adevărul nu-l voi afla probabil niciodată.

În orice caz, Zeus plănuise căsătoria mea cu Peleu cu foarte mult timp în urmă. Și chiar a anticipat îndărătnicia mea. Din acest motiv l-a povățuit pe Peleu să-l întrebe pe bătrânul mării, Proteu, cum aş putea fi înfrântă. Nu ai mai auzit până acum nimic despre Proteu, așa-i?

Proteu este un zeu al mărilor, aidoma tatălui meu și lui Poseidon. Este un zeu cu totul special. Trăiește foarte retras într-o peșteră de lângă țărm – nimeni nu știe cu exactitate unde anume – și nu se amestecă în treburile celorlalți zei și cu atât mai puțin în ale oamenilor. Vrea pur și simplu să fie lăsat în pace și să nu fie tulburat de problemele care nu-l privesc direct pe el. Însă este un sfetnic căutat de mulți, fiindcă este foarte înțelept și a văzut multe. Unii sunt de părere că ar fi chiar cu mult mai în vârstă decât Zeus, dar asta nu am putut afla niciodată. Așa se face că, din când în când, zeii – și uneori chiar și oamenii – îl caută pe bătrânul Proteu, până la urmă îl și găsesc și îi cer sfatul.

Peleu a găsit peștera bătrânului mării (Zeus îi vânduse pontul) și a primit de la Proteu povața cum m-ar putea birui. O povață foarte bună, îmi pare rău că trebuie să recunosc acest lucru. Cât de bună s-a dovedit însă a fi această povață, asta aveam să aflui cât de curând.

Într-o bună zi, stăteam întinsă la soare pe plaja uneia dintre insulele grecești, bineînțeles că într-un loc retras, unde nu puteam să fiu văzută de nicio făptură omenească. Era o zi minunată, o briză plăcută sufla dinspre mare către țărm. Mă întinsesem pe o pânză mare pe care o așternusem pe nisipul cald și trebuie să fi adormit. În orice caz m-am trezit de îndată ce Peleu s-a postat înaintea mea,

dregându-și timid glasul. În acel moment nu știam, bineînțeles, că tânărul, care stătea surâzând în fața mea, era însuși Peleu.

— Nerușinatule! am izbucnit eu, sărind ca arsă și acoperindu-mă repede cu un veșmânt. Ce cauți aici?

— Bunicul meu mi-a vândut pontul, unde te-aș putea găsi.

— Bunicul tău? m-am rățoit eu la el și mi-am tras mai bine pe corp veșmântu-mi albastru-verzui. Știi cine sunt eu?

— O, știi prea bine, a oftat Peleu, afișând un surâs dulce, ca și când ar fi mușcat dintr-un fagure de miere. Tu ești Thetis, viitoarea mea soată.

Am rămas cu gura căscată. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi revin.

— Înseamnă că tu ești..., m-am bâlbâit eu.

— Peleu, rege al Tesaliei. Viitorul tău soț.

— Niciodată! am strigat eu din răsputeri. Nu am să mă mărit. Și în niciun caz cu un muritor de rând, așa cum ești tu. Piei din fața mea!

— Nuuu.

Peleu a clătinat din cap, zâmbind în continuare dulceag.

— Atunci o să dispar eu, am spus cu năduf.

Mi-am suflecat poalele veșmântului și am dat să mă avânt în mare. În acel moment, acest individ nerușinat m-a apucat de mână și m-a strâns cu putere.

— Ce-ți trece prin minte, am început eu să-l ocărăsc, încercând din răsputeri să mă eliberez din strânsoare. Însă el era foarte puternic. Nu contasem pe asta. La urma urmei era doar un om. În clipa următoare m-a cuprins cu ambele-i brațe și m-a strâns la pieptul lui. Ei, stai puțin, mi-am zis în gând. Hai să vedem cine-i aici mai puternic. Și atunci a început lupta corp la corp între Thetis și Peleu, cea despre care aveau să cânte poezii încă o mie de ani după aceea. Ce-i drept, majoritatea faptelor povestite de rapsozi în legătură cu

această luptă sunt născocite. Căci niciunul dintre ei nu a fost de față. Am să-ți povestesc eu cum a fost, de fapt, însă foarte pe scurt. Bunăoară, lupta a durat ore întregi și te-ai plictisi de moarte, dacă ți-aș descrie în amănunt fiecare șiretlic, fiecare lovitură și fiecare scatoalcă trasă.

La început am căutat să mă desprind din strânsoarea în care mă ținea Peleu. Însă nu mi-a izbutit! Era într-adevăr foarte puternic. Pasămite fiindcă bunicul lui era însuși Zeus. Așa că l-am mușcat de nas. Peleu a scos un urlet, dar nu mi-a dat drumul. L-am lovit apoi la țurloaie, dar m-a durut mai degrabă pe mine, fiindcă eram desculță. Ne-am trântit pe nisip și ne-am rostogolit, lovindu-ne reciproc o bucată de vreme. Sunt chiar bucuroasă că nu ne-a observat nimeni, deoarece mai mult ca sigur că ar fi avut parte de un spectacol jalnic. L-am ars lui Peleu câteva palme, i-am tras niște șuturi zdravene în toate părțile corpului, l-am ciupit de brațe, l-am tras de păr, l-am mușcat pe el de degete și i-am vârât degetele mele în ochi – însă tipul nu s-a lăsat păgubaș, în ciuda faptului că arăta, în acele clipe, destul de șifonat. În cele din urmă am simțit că mi-a cam ajuns. Atunci nu-mi rămâne altceva decât bâta aia groasă, mi-am zis eu în sinea mea.

După cum probabil știi, noi, nereidele, putem lua diferite înfățișări. Și la această stratagemă divină am recurs și eu, după ce noi doi ne-am tăvălit o bună bucată de vreme pe nisipul cald.

Prima dată m-am transformat într-o sepie uriașă. L-am încolăcit pe Peleu cu toate cele opt brațe ale mele, l-am împroșcat de sus până jos cu cerneală neagră, însă acel dârz individ nu s-a lăsat bătut. Țac-pac, m-am prefăcut într-o leoaică. Atunci Peleu m-a strâns și mai tare, astfel încât am fost în stare să-l zgârii adânc, însă nu l-am putut mușca decât foarte puțin. Nici ca șarpe, ca porc mistreț și nici ca ursoaică nu am reușit prea multe, și nici cu înfățișarea de crocodil,

de hipopotam și nici chiar de elefant. Treptat am început să obolesc. Au început să mă lase și puterile. Atunci Peleu m-a înșfăcat și m-a strâns și mai tare la pieptul său, de parcă ar fi fost Hercule cel puternic în persoană.

În cele din urmă m-am prefăcut într-un foc mare și dogoritor. Asta cu siguranță că-l va pune pe fugă, mi-am zis eu în gând. Nici vorbă! Habar n-am cum a reușit, însă nu s-a făcut nicidecum scrum. Doar câteva firicele din părul lui s-au pârlit un pic. Cum să fi fost oare posibil? Peleu mă cuprinsese în brațele sale și nu mă slăbea din strânsoare. Pesemne că Zeus intrase în joc. Îmi rămăsese o singură soluție. M-am transformat în apă, vrând să mă scurg în mare. Dar nici așa nu am putut să scap de el. Incredibil! Peleu s-a aruncat peste mine și m-a oprit. Avea, într-adevăr, puteri divine.

Ei bine, cred că bănuiești deja cum s-a terminat totul: am fost nevoită să mă dau bătută. M-am transformat din nou, reluându-mi adevărata mea înfățișare și m-am trântit istovită pe nisip, respirând din greu. Cum de a fost posibil așa ceva? Tipul acela mă biruise. Pe mine, zeița Thetis!

— Așa, acum ne putem căsători, a concluzionat Peleu.

A îngenuncheat gâfâind pe nisip lângă mine. Vai de mine, arăta destul de jalnic. Zgâriat pe tot corpul, plin de mușcături și de cucuie. Buza lui inferioară era umflată tare, iar din nas îi curgea sânge.

— Te-ai prostit de tot? L-am întrebat, ridicându-mă anevoie în picioare. Rochia mea e numai zdrențe. Într-așa un hal nu mă pot mărita. Iar dacă totuși mă voi mărita, atunci vreau să am parte de un ospăț pe cinste. Vreau să fiu o mireasă așa de frumoasă, încât să-i eclipsiez pe toți. Și să fie poftiți toți zeii și toate zeițele.

Peleu m-a privit zâmbind. Arăta de râsul lumii, așa cum era acum, cu doi dinți lipsă și cu fața-i plină de vânătăi.

— Carevasăzică zici da?

— Ce altceva îmi rămâne de făcut? am bombănit eu. Zeus, Poseidon și chiar propriu-mi tată au hotărât asta. Iar tu m-ai biruit în luptă. Eu le promisesem că în acest caz... Cu alte cuvinte nu voi mai zice nu.

În acel moment, Peleu m-a îmbrățișat și m-a strâns cu putere la pieptul său. Eu nu m-am mai împotrivit. La urma urmei, era un tip de treabă. Și chiar foarte puternic. Ce prostie, să fie doar un simplu om! Dar cu asta mă voi obișnui până la urmă și va trebui să mă resemnez.

Da, uite așa am făcut cunoștință cu soțul meu. Cu ocazia unei chelfăneli strașnice pe un țărm grecesc. Mai târziu mi-a destăinuit ce sfat îi dăduse bătrânul mării: „Ține-o strâns”, îl povățuise Proteu. „Nu trebuie decât s-o strângi cu putere. În niciun caz să nu-i dai drumul. Odată și-odată va obosi și va ceda. Iar înaintea luptei să ridici o rugăciune către bunicul tău, Zeus, ca să-ți dea puteri divine. Așa vei birui.”

Noi amândoi am avut nevoie de mai bine de o lună întreagă, ca să ne punem din nou pe picioare. Peleu chiar l-a rugat pe Apolo, zeul tămăduirii, să-i pună la loc dinții, pe care și-i pierduse în luptă.

Între timp am făcut amândoi, plini de zel, pregătirile de nuntă. Avea să fie o petrecere în toată regula, de care să-și aducă aminte toți nuntașii multă vreme. Dorința mi-a fost îndeplinită. Însă, din păcate, din cu totul alte motive decât îmi imaginasem.

La început, totul a decurs după plan. Peleu își pusese sclavii să-i aranjeze și să-i decoreze casa (chiar un palat nu era clădirea aceea, în care locuia). Pardoseala din marmură din sala de festivități fusese proaspăt lustruită, iar pereții fuseseră ornamentați cu splendide covoare de perete colorate. Peste tot ardeau lumânările în candelabrele din aur și argint. Și pretutindeni atârnavă coronițe din flori parfumate, pe care Chiron, înțeleptul centaur pe jumătate cal, pe

jumătate om, ni le dăruise la cununie. După-amiază s-au perindat pe la noi diferiți oameni din Tesalia, pentru a le face urări regelui lor și noii lor regine cu ocazia cununiei. Îți poți închipui probabil cum se holbau la mine. Niciunul nu văzuse până atunci cu propriii săi ochi o zeiță. Iar această zeiță urma să fie, de-acum încolo, regina lor.

Seara oamenii de rând au fost nevoiți să părăsească sala de festivități, fiindcă la serbarea propriu-zisă le era doar zeilor permis să stea. Asta a fost hotărârea mea. Făcusem o listă deosebit de lungă, pe care trecusem toți zeii și toate zeițele de care aveam cunoștință. Și pe câțiva, pe care nu-i cunoșteam încă, dar pe care mi-ar fi făcut plăcere să-i cunosc. Firește că-i invitasem și pe părinții mei, Doris și Nereu, precum și pe toate cele 49 de surori ale mele. Doar pe una din zeițe, pe una singură, nu o invitasem: pe Eris, zeița discordiei.

Îți poți imagina prea bine de ce nu am dorit ca Eris să vină la petrecerea mea. Peste tot, unde doamna asta își face apariția, se iscă gâlceavă, și-anume una în toată regula. Și atunci încep toți să se ia la rost unii pe alții și să se supere, să se ciondănească și să se ocărăască, să se certe, să se înjure și uneori chiar să se cotozonească. Și de la ultima trântă de pe plajă m-am săturat de cotonogeli, crede-mă!

De fapt, Eris nu este niciodată invitată la petrecerile zeilor. Deja s-a obișnuit cu asta. Însă la nunta noastră i-ar fi plăcut tare mult să fie de față. Pesemne că a fost tare cătrănită, când a auzit de petrecere, dar nu a primit nicio invitație. Atât de cătrănită, încât a vrut să se răzbune pe mine și pe Peleu și să ne strice petrecerea de cununie.

Cum de o fi reușit, cu toate că nu fusese invitată? A meșteșugit acasă un măr numai și numai din aur, pe care a gravat apoi cu litere de-o șchioapă PENTRU CEA MAI FRUMOASĂ. Nu-i nimic rău în asta. Dar după aceea a venit șerpoaica asta vicleană la noi în Ftia, s-a furișat până în casă, s-a postat sub una dintre ferestrele

sălii de festivități și a aruncat acel măr din aur înăuntru în sală. Noi eram tocmai în toiul petrecerii. Ringul de dans era ticsit. Aproape toate zeițele și toți zeii se zbânțuiau acolo și dansau cu foc. Cele nouă muze făceau muzică pe o scenă situată în partea din față a sălii. Apollo stătea în mijlocul lor și cânta cu un glas dulce, de simțai cum te ia cu fiori. El nu este numai zeul tămăduirii, ci și zeul muzicii. Toți eram într-o foarte bună dispoziție, dansam, râdeam, țopăiam exaltați prin sală. Apollo și muzele erau în formă și cântau hituri unul după altul, când deodată s-a rostogolit acel măr din aur prin fața picioarelor noastre.

Nu mai știu care dintre zei l-a observat primul. Cu siguranță că nu Dionis, zeul vinului, căci acela era pe atunci mult prea beat și mergea împleticindu-se de colo-colo și având ochii sticloși. La un moment dat am observat cum Hermes a ridicat de jos mărul, l-a ținut în sus și a cerut cu glas puternic să se facă liniște.

— Priviți încoace, la mine, a strigat el în mulțime. Acesta s-a rostogolit și a rămas pe podea. Cineva trebuie să-l fi pierdut.

Apollo s-a oprit din cântat și muzele și-au lăsat instrumentele pe podea. Toți oaspeții s-au strâns în jurul lui Hermes, care era emoționat la culme.

— Așa un măr frumos! a spus el. Este din aur curat.

— Pe el este scris ceva, a strigat Hefaistos, zeul meșteșugurilor, care se pricepea bineînțeles la asemenea artefacte.

Hermes a examinat cu mai mare atenție mărul, după care a citit cu voce tare: „PENTRU CEA MAI FRUMOASĂ!”

Cât ai zice pește s-a lăsat o tăcere mormântală peste întreaga sală. Mirat peste măsură, Hermes și-a făcut privirea roată. Zeii au ridicat dezinteresați din umăr și s-au îndreptat spre tejghea, unde Dionis își umpluse încă un pahar cu vin. Însă zeițele s-au înghesuit în jurul lui Hermes. Dacă nu mă-nșel, Hera a fost cea care a strigat prima:

— Mie îmi aparține!

Toți au privit-o uluiți. Apoi a strigat Amfitrita, sora mea cea proaspăt măritată:

— Aiurea! Este al meu!

— Sirenă nătângă ce ești! s-a burzului Atena la ea. Mărul mi se cuvine mie, aici nu încap nicio îndoială.

— Nătângă ești tu, s-a rățoit Afrodita, zeița iubirii. Oare cine-i zeița frumuseții, ia zi? Eu sunt, o știe o lume întreagă. Așadar, mărul este al meu.

— Înfumurato! a strigat Demetra, zeița naturii, de a răsunat în toată sala. Frumusețea se vede pe dinăuntru. Prin urmare, mărul mi se cuvine mie.

Ei, aici am să-mi întrerup șirul povestirii. Nu-mi vine ușor să aștern pe hârtie toate cuvintele de ocară ce s-au putut auzi atunci în sala noastră de festivități. Ar fi destul de penibil pentru noi, zeițele. Eu m-am ținut departe de cearta lor, încercând din răsputeri să le liniștesc pe celelalte zeițe. Însă ele nu se calmau nicidecum. Totul s-a transformat într-o bătaie în toată regula. Da, chiar așa! În mijlocul ringului de dans s-au luat la bătaie vreo șase sau șapte zeițe, care au început să se păruiască, să se ciupească, să-și dea pumni una alteia, fiindcă fiecare credea despre sine că mărul i se cuvine ei și numai ei. Bravo, fetelor! Halal nuntă am avut. Puteți, mă rog, să țineți cont și de ceilalți nuntași și să vă controlați? Jur pe toate râurile Tărâmului de Jos că a fost nespus de penibil! Și supărător! Doamnele alea bătăușe mi-au ruinat de tot frumoasa mea serbare de nuntă.

Peleu stătea lângă mine, încercând din răsputeri să liniștească spiritele. Dar pe el nu-l asculta nimeni, doar era un simplu om! Se uita cu disperare la mine. Nu știam în acel moment că Eris cea perfidă fusese, de fapt, cauza acestei încăierări. Eram pe cale să izbucnesc în plâns și să părăsesc sala în fugă, când deodată Zeus s-a apropiat de mine, venind agale dinspre tejghea cu o cupă de nectar în mână.

— Ajunge, fetelor! a tunat el.